

Sygn. Akt XVII AmT 16/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Anna Maria Kowalik**

Protokolant: starszy sekretarz sadowy Joanna Preizner - Offman

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 16 kwietnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od T. M. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz adwokata Ł. N. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy), w tym podatek VAT w kwocie 165,60 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu powoda.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmT 16/22

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) decyzją 16 kwietnia 2018 r., Nr (...), na podstawie art. 210 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 243 z późn. zm., dalej „Pt”), oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm., dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na **T. M.** prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S. do dnia 2 października 2014 r. (dalej Powód), w związku z niewywiązaniem się z obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianego w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2012 nałożył na T. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S. do dnia 2 października 2014 r. karę pieniężną płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych Pt tj. obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 7 Pt za 2012 r. w wysokości 2 250,00 PLN.

Od wyżej wymienionej decyzji Powód reprezentowany przez kuratora, wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 189g k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nałożenie na stronę kary pieniężnej, podczas gdy od dnia naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 7 ustawy Prawo Telekomunikacyjne upłynął okres ponad 5 lat;
2. naruszenie art. 210 ust. 2 Pt poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym przyjęciu założenia o istnieniu możliwości finansowych strony, które dopuszczają nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej w kwocie 2.250,00 zł podczas gdy kara w tej wysokości jest karą nieadekwatną do zakresu naruszenia, ówczesnej działalności oraz możliwości finansowych strony.

W związku z powyższym wniósł o uwzględnienie odwołania w całości i uchylenie Decyzji bądź jej zmianę polegającą na zmniejszeniu wysokości kary nałożonej na stronę.

W uzasadnieniu Powód podniósł, że decyzja została wydana ponad 6 lat po upływie okresu, w którym Powód miał obowiązek przedłożenia danych o których mowa w art. 7 Pt Prezesowi UKE, a tym samym doszło do przedawnienia możliwości nałożenia na Powoda kary pieniężnej, zgodnie z przepisami k.p.a.

W ocenie Powoda należało przyjąć, że przedsiębiorca w istocie nie prowadził zarejestrowanej działalności, o czym świadczy fakt, iż wykreślenia z rejestru dokonano z urzędu, albowiem wpis zawierał dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Powód kwestionował również wysokość nałożonej na niego kary, uzasadniając że nie był dotychczas karany przez UKE. Podkreślił, że nałożona kara pieniężna jest rażąco wygórowana, niewspółmierna do zakresu naruszenia oraz nie znajdująca uzasadnienia w dotychczasowej działalności Powoda, a nadto jego sytuacja materialna nie została sprawdzona, a zatem nałożona kara przekroczy swoją funkcję represyjną, a ponadto nie spełni celów wychowawczych i zapobiegawczych, gdyż może być odbierana w swej rażącej wysokości jako niesprawiedliwa.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od Powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Pozwany wskazał, że obowiązkiem Powoda, wynikającym z art. 7 Pt, było przedłożenie we właściwym terminie danych za rok sprawozdawczy 2012. Podkreślił, że Powód nie przedstawił danych pozwalających na ocenę jego możliwości finansowych, co w znacznym stopniu utrudniło ustalenie wymiaru kary pieniężnej. Wyjaśnił, że zgodnie z przepisami regulującymi wysokość sankcji finansowych, przedmiotowa kara mogła wynieść nawet 15.000,00 zł, tymczasem nałożono na Powoda karę o wiele niższą, tj. 2.500,00 zł. Wobec tego nie zgodził się z Powodem, że kara w nałożonej wysokości jest wygórowana. Podkreślił jednocześnie, że przy jej ustalaniu wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym fakt, iż Powód nie był wcześniej karany.

Postanowieniem z 13 maja 2022 roku Sąd Okręgowy ustanowił dla Powoda- nieznanego z miejsca pobytu, kuratora w osobie adw. Ł. N. (Postanowienie k. 98 akt sąd.).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Elektronicznej, zawiadomieniem z 23 maja 2014 r., znak: (...), poinformował Powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok obrotowy 2012. Ponadto, na podstawie art. 210 ust. 3 Pt wezwał do przekazania w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Poinformował jednocześnie o możliwości, zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., przeglądania akt sprawy oraz sporządzania

z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania oraz zgodnie z art. 10 k.p.a., ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów (Wezwanie k.1-1v akt adm.).

Jednakże na skutek zaniedbań po stronie doręczyciela, przesyłka nie została prawidłowo doręczona adresatowi (pismo Poczty Polskiej S.A. z 29/05/2015 r. k. 3 akt adm.).

Prezes UKE, pismem z 20 sierpnia 2014 r., znak: (...), ponownie wezwał Powoda do przekazania w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r., niezbędnych do określenia wymiaru kary. Poinformował jednocześnie o możliwości, zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania oraz zgodnie z art. 10 k.p.a., ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów (Wezwanie k. 5 akt adm.). Powyższą przesyłkę awizowano, a następnie zwrócono z adnotacją: nie podjęto w terminie (Koperta k. 6 akt adm.).

Na to pismo Powód również nie udzielił odpowiedzi (okoliczność bezsporna).

Pismem z 13 stycznia 2015 r., znak: (...), Prezes UKE wezwał Powoda do przekazania w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2014 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Poinformował jednocześnie o możliwości, zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania oraz zgodnie z art. 10 k.p.a., ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów (Wezwanie k. 7 akt adm.). Powyższą przesyłkę awizowano, a następnie zwrócono z adnotacją: nie podjęto w terminie (Koperta k. 8 akt adm.).

Pismem z 10 czerwca 2015 r., znak: (...), Prezes UKE poinformował o toczącym się postępowaniu wszczętym w dniu 23 maja 2014 r. w związku z informacją przekazaną Prezesowi UKE przez Poczta Polską S.A. o nieprawidłowym doręczeniu Stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania z 23 maja 2014 r. Do pisma została załączona kopia zawiadomienia o wszczęciu postępowania z 23 maja 2014 r., znak: (...). Poinformował jednocześnie o możliwości, zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania (Zawiadomienie, Wezwanie k. 9,10 akt adm.). Powyższą przesyłkę awizowano, a następnie zwrócono z adnotacją: nie podjęto w terminie (Koperta k. 11 akt adm.).

W piśmie z 26 czerwca 2015 r., znak: (...), Prezes UKE wezwał Powoda do niezwłocznego przekazania przychodów za rok 2014 r. Poinformował jednocześnie o możliwości, zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania (Pismo k, 12 akt adm.). Powyższą przesyłkę awizowano, a następnie zwrócono z adnotacją: nie podjęto w terminie (Koperta k. 13 akt adm.).

Powód nie przedłożył swojego stanowiska w przedmiotowej oraz nie skorzystał z uprawnienia wynikającego z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. (okoliczność bezsporna).

Wnioskiem z 28 października 2015 r. Delegatura UKE w S. zwróciła się do Centrum Personalizacji Dokumentów MSW o udostępnienie danych o adresach zameldowania Powoda (k. 16 akt adm.).

W odpowiedzi na powyższe pismo, Centrum Personalizacji Dokumentów MSW skierowało do Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydruk, datowany na 4 listopada 2015 r., w przedmiocie udostępnienia danych jednostkowych z PESEL, z którego wynika brak adnotacji o aktualnych adresach zameldowania na pobyt stały i czasowy T. M. (k. 18 akt adm.).

Postanowieniem z 30 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu IV Wydział Rodzinny i Nieletnich, w sprawie o sygn. akt IV RNs 153/16, ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu T. M., ur. (...), ostatnio stale zamieszkałego w S. przy ul. (...) w osobie adwokata Ł. N., do reprezentowania jego interesów w postępowaniu administracyjnym przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej w sprawie nałożenia na T. M. kary pieniężnej w związku

z niewywiązywaniem się z obowiązku nieprzedłożenia Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej w terminie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych (Postanowienie k. 20-22 akt adm.).

Pismem z 31 lipca 2017 r., znak: (...) Prezes UKE poinformował kuratora strony, o możliwości wynikającej z art. 10 k.p.a., ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania (Zawiadomienie k. 23 akt adm.).

Powyższe pismo zostało doręczone, zgodnie ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, w 7 sierpnia 2017 r. (z.p.o. k. 24v akt adm.).

Kurator nie przedłożył swojego stanowiska w przedmiotowej oraz nie skorzystał z uprawnienia wynikającego z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. (okoliczność bezsporna).

Pismem z 26 stycznia 2018 r. znak: (...) Prezes UKE wezwał Powoda, w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r., niezbędnych do określenia postawy wymiaru kary. Poinformował jednocześnie o możliwości, zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania oraz zgodnie z art. 10 k.p.a. (k. 26 akt adm.).

Powyższe pismo zostało doręczone, zgodnie ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, w 2 lutego 2018 r. (k. 28v akt adm.).

Kurator nie przedłożył swojego stanowiska w przedmiotowej oraz nie skorzystał z uprawnienia wynikającego z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. (okoliczność bezsporna).

Pismem z 8 marca 2018 r. znak: (...), Prezes UKE poinformował kuratora o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie nałożenia kary pieniężnej na T. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), w związku z niewywiązaniem się z obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianego w art. 7 Pt, za rok sprawozdawczy 2012, a także o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma (Zawiadomienie k. 29 akt adm.).

W dniu 3 kwietnia 2018 r. kurator – adw. Ł. N. na podstawie art. 10 k.p.a. zapoznał się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewypełnienie obowiązku sprawozdawczego o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok 2012. (Notatka urzędowa k. 31 akt adm.).

W dniu 16 kwietnia 2018 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał zaskarżoną decyzję, Nr (...) (Decyzja k. 3 – 7 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa a podnoszone przez Powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchyleniem, czy też zmianą Decyzji.

Poza sporem jest że Powód nie przedłożył we właściwym terminie danych o których mowa w art. 7 ustawy – Prawo telekomunikacyjne za rok sprawozdawczy 2012, mimo iż zgodnie z przepisami Prawa telekomunikacyjnego był to tego zobowiązany.

Stosownie bowiem do art. 209 ust. 1 – ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014r., poz. 243 z późn.zm,) kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej.

Treść art. 209 ust. 1 Pt dotyczy niewypełniania obowiązku udzielania informacji oraz dostarczania Prezesowi UKE dokumentów przewidzianych ustawą. Przedmiotowy obowiązek został przez ustawodawcę nałożony na podmioty prowadzące działalność w zakresie telekomunikacji. Jednym z nich jest obowiązek sprawozdawczy, określony przepisem art. 7 ust. 1. Pt, zgodnie z którym przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku sprawozdawczym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest zobowiązany do przedkładania Prezesowi UKE rocznego sprawozdania finansowego w terminie do 30 czerwca, a także danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca. Stosownie do ust. 2 przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku sprawozdawczym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca wyłącznie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis). Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo zakreślonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Stosownie do tego przepisu – w jego brzmieniu aktualnym na datę wydania zaskarżonej decyzji – karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że Powód był zobowiązany do przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012. Powód był bowiem przedsiębiorcą wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...), zaś wykreślenie z niniejszego rejestru nastąpiło dopiero 1 lutego 2018 r.

Powód w odwołaniu zarzucił naruszenie przez Prezesa UKE art. 189g ustawy k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nałożenie na niego kary pieniężnej podczas gdy od dnia naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 7 Pt upłynęło ponad 5 lat.

Z powyższym zarzutem nie można się zgodzić. Przepis art. 189g k.p.a. wszedł w życie z dniem 1 czerwca 2017 r. na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 935), natomiast zgodnie z art. 16 tej ustawy, do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 czerwca 2017 r. ostateczną decyzją lub postanowieniem stosuje się przepisy k.p.a. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą z tym, że do tych postępowań stosuje się przepisy art. 96a-96n k.p.a. Wobec tego, należy podkreślić, że skoro postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte i niezakończone przed dniem 1 czerwca 2017 r., to przepis art. 189g k.p.a. nie miał w sprawie zastosowania.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, należy podkreślić, że podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji, o których mowa w art. 7 Pt jest każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny bez względu na

to, czy faktycznie taką działalność wykonuje, ponieważ informacje o tym, czy dany podmiot prowadzi faktycznie działalność telekomunikacyjną, Pozwany może pozyskać jedynie na skutek przekazywania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych stosownych danych, w tym tych o których mowa w art. 7 Pt. Jest to pogląd ugruntowany zarówno w orzecznictwie tutejszego Sądu, jak i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który między innymi w uzasadnieniu do wyroku z 22 marca 2017 roku (sygn. akt VI ACa 1944/16, LEX nr 2306304) stwierdził „Należało się zatem zgodzić ze stanowiskiem pozwanego, że informacją w rozumieniu art. 7 Pt jest zarówno informacja o wielomilionowych przychodach przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, jak i informacja o zerowych przychodach z działalności telekomunikacyjnej w danym roku obrotowym. Odpowiedzialność ma w tym przypadku charakter obiektywny, niezależny od winy. Zadośćuczynienie obowiązkowi informacyjnemu, przewidzianemu w art. 7 ust. 2 Pt, jest istotne z punktu widzenia możliwości i skuteczności wykonywania przez organ regulacyjny swoich uprawnień i obowiązków na rynku oraz podejmowania konkretnych działań w interesie konsumentów. Zatem nawet w sytuacji, gdy mimo formalnego wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, **określony przedsiębiorca faktycznie nie prowadził w** danym roku obrotowym działalności telekomunikacyjnej i nie uzyskał z tego tytułu przychodu, **nie zwalnia go to ze wskazanego obowiązku**. Takie uchybienie jest więc penalizowane (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2016 r., VI ACa 1129/14, Legalis nr 1472470). Przemawia za tym zarówno literalna wykładnia przepisu, jak i wykładnia celowościowa. Przerwa w faktycznym wykonywaniu działalności telekomunikacyjnej nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z wykonania omawianego obowiązku.”.

Powód zarzucił również naruszenie art. 210 ust. 2 Pt poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym przyjęciu założenia o istnieniu możliwości finansowych strony, które dopuszczają nałożenie na stronę kary pieniężnej w kwocie 2.250,00 zł podczas gdy kara w tej wysokości jest karą nieadekwatną do zakresu naruszenia, ówczesnej działalności oraz możliwości finansowych strony.

W ocenie Sądu, powyższy zarzut jest chybiony.

Zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, Prezes UKE nakłada w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Jednakże Powód nie przedstawił danych na temat swoich przychodów za 2017 r., co oznacza, że Prezes UKE był zobowiązany na podstawie art. 210 ust. 3 PT do szacunkowego ustalenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. Stosownie bowiem do art. 210 ust. 3 Pt: (...) W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 -w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

W związku z nieprzekazaniem przez Powoda danych o wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. oraz przy braku innych informacji o przychodach Strony, Prezes UKE na podstawie art. 210 ust. 3 PT ustalił w sposób szacunkowy podstawę wymiaru kary pieniężnej w wysokości równej kwocie 500.000 PLN stanowiącej minimalną wartość przychodów ustalaną w sposób szacunkowy zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 PT. Maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na Powoda, zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt wynosiła: 15 000 zł co stanowi 3 % szacunkowo ustalonej podstawy wymiaru kary. Tymczasem Prezes URE wymierzył karę pieniężną w dolnej granicy tj. 2.500,00 zł.

Z tej przyczyny nie można zgodzić się z Powodem, że nałożona na niego kara jest rażąco wygórowana, niewspółmierna do zakresu naruszenia. Ponadto, zważywszy na zaistniałe okoliczności, Pozwany postąpił tak, jak przewiduje ustawodawca. Zdaniem Sądu, Powód nie ma racji, twierdząc, że „nałożona na stronę kara pieniężna w wysokości 2.500,00 zł przekroczy swoją funkcję represyjną, a nadto nie spełni celów wychowawczych i zapobiegawczych, gdyż może być odebrana w swej rażącej wysokości jako niesprawiedliwa”.

W ocenie Sądu, wysokość kary pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonego naruszenia, dotychczasowej działalności Powoda oraz jego możliwości finansowych. Kara ta powinna spełnić funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie Powoda oraz innych przedsiębiorców w należytych wykonywaniu

ich ustawowych obowiązków. Jak zauważył słusznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 kwietnia 2018 r. o sygn. akt VII AGa 750/18 (Legalis) „Kary wymierzane na podstawie art. 209 i 210 ustawy prawo telekomunikacyjne powinny mieć charakter zarówno represyjny, jak i prewencyjny. Powinny przyczynić się do zapewnienia trwałego zaprzestania w przyszłości naruszania obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę. Aby zaś skutecznie zapobiegać próbom pojawienia się w przyszłości sprzecznych z ustawą zachowań, muszą być ustalone w wysokości odczuwalnej dla każdego z przedsiębiorców.”

Nie ulega wątpliwości, że w Powód nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku sprawozdawczego, wbrew art. 7 Pt, polegającego na przedłożeniu Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012 r., który to obowiązek dotyczył Powoda jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, niezależnie od kwoty rocznego przychodu za poprzedni rok sprawozdawczy.

Co do zakresu naruszenia Sąd wziął pod uwagę długi okres naruszenia, bowiem Powód nie złożył przedmiotowych informacji i dokumentów ani na datę wydania decyzji, ani też na datę wydania wyroku. Tymczasem dane objęte przedmiotowym obowiązkiem mają zapewnić Prezesowi UKE, jako regulatorowi rynku telekomunikacyjnego, stały dostęp do informacji istotnych dla tego rynku. Brak tych informacji uniemożliwia z kolei Prezesowi Urzędu realizację jego kompetencji, w tym dokonanie oceny aktualnego stanu rynku, jego tendencji rozwojowych oraz potencjalnych zagrożeń, uniemożliwia też realizację celów regulacyjnych, w szczególności w zakresie nakładania, zmiany lub uchylania obowiązków regulacyjnych, stwarzania warunków dla wspierania konkurencji na rynku oraz zapewnienia użytkownikom korzyści w postaci różnorodności ceny i jakości usług telekomunikacyjnych. Z podanych względów obowiązek informacyjny musi być rygorystycznie przestrzegany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Warto w tym miejscu zauważyć, że zdaniem ustawodawcy istotne jest nie tylko składanie sprawozdań, ale czynienie tego terminowo, dlatego też karze podlega ten przedsiębiorca, który nie składa sprawozdań i informacji w terminie.

Reasumując, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też na podstawie art. 479⁶⁴ k.p.c. Sąd oddalił je w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania w całości, Powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz Pozwanego zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika Pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 z zm.).

Ustalając wysokość wynagrodzenia dla kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu Powoda – w wysokości 720 zł powiększonej o stawkę należnego podatku VAT 165,50 zł, Sąd oparł się na przepisach §1 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2013 r. poz. 1476) w związku z § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.).

Natomiast Sąd oddalił wniosek kuratora o przyznanie mu zwrotu kosztów podróży, objęty wnioskiem z 18 czerwca 2019 roku w kwocie 502,48 zł, ponieważ kurator Powoda, będący adwokatem, dokonał obliczenia zwrotu kosztów podróży przyjmując stawkę określoną w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.), nie mając statusu pracownika oraz nie wykazał, aby rzeczywiście poniósł koszt podróży we wskazanej wysokości. Tymczasem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku (sygn. akt III CZP 26/16, Lex 2067029)

„Kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym - jeżeli ich poniesienie było niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. - są koszty rzeczywiście poniesione.” Sąd Najwyższy wskazał bowiem: „W tym stanie rzeczy nie może się powieść próba wykazania, że ustalenie kosztów przejazdu zawodowego pełnomocnika następuje na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.). Niezależnie od tego, że rozporządzenia te wprowadzają pewien automatyzm ustalania kosztów przejazdu, niejednokrotnie oderwany od kosztów poniesionych w rzeczywistości, należy pamiętać, iż dotyczą kosztów podróży osób mających status pracownika, w związku z odbyciem podróży służbowej na podstawie wystawionej przez pracodawcę tzw. delegacji, czyli polecenia wykonania zadań służbowych poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy. Rozporządzenie z dnia z dnia 29 stycznia 2013 r. zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 775 k.p., a rozporządzenie z dnia 25 marca 2002 r. na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. Nr 125, poz. 1371 ze zm.), w związku z odesłaniem zawartym w § 4 ust. 4 rozporządzenia z dnia z dnia 29 stycznia 2013 r. Obydwa rozporządzenia pozostają więc na obszarze prawa pracy i dotyczą wyłącznie stron stosunku pracy, a - co oczywiste - niedopuszczalne jest stosowanie bez wyraźnej podstawy prawnej przepisów dotyczących pracowników do osób niemających takiego statusu. Poza tym, w związku z unormowaniem zawartym w art. 85 ust. 1 oraz art. 88, 90 i 91 u.k.s.c., stosowanie tych przepisów do radców prawnych i adwokatów prowadziłoby do ich uprzywilejowania w stosunku do innych uczestników postępowania, w tym także do stron.”.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

Sędzia SO Anna Maria Kowalik